

CHOREOGRAFE ISABELLE BEERNAERT (52) KREEG TWEE KEER
DIAGNOSE VAN BORSTKANKER OP SLECHTS TWEE JAAR TIJD

«Balanceren op een koord tussen leven en dood»

KLUISBERGEN

In 2023 stond de wereld van choreografe en danseres Isabelle Beernaert (52) uit Kluisbergen even stil: ze kreeg de diagnose borstkanker. Twee jaar later slaat de ziekte opnieuw genadeloos toe. Isabelle vertelt over de rollercoaster die nu al twee jaar duurt. «Ook mijn partner kreeg een koude douche. Het is alsof je van nul moet herbeginnen.»

Kobe Audenaert

Het is heel confronterend», getuigt Isabelle Beernaert over de voorbije twee jaar. Ze moest twee diagnoses borstkanker incasseren, maar moest nadien ook zichzelf weer graag leren zien na een borstamputatie. «Bij de eerste diagnose werd mijn tepel verwijderd», zegt Isabelle. «Dat was niet gemakkelijk, want ik heb mijn kinderen grootgebracht met borstvoeding. Het voelde aan als een ritueel van dankbaarheid, maar het is ook een afscheid van een intiem stukje van je lijf. Nu zie ik het ludieke van dat litteken in, alsof mijn ene borst knipoogt (glimlacht).»

Rollercoaster

«Maar ik moet wel zeggen: die periode was echt een rollercoaster van emoties die je niemand toewenst», is Isabelle eerlijk. «Kanker is een groot woord en het is erg, maar je beseft pas wat het is als je het zelf meemaakt. Het nieuws vernemen is een shock, want je weet op dat moment niet hoe erg het is of wat er moet gebeuren. Je moet de hoop erin houden, maar

tegelijkertijd moet je ook rekening houden met het feit dat het slecht kan aflopen. Je balanceert op een koord tussen leven en dood.»

In 2023 kreeg Isabelle voor het eerst het zware nieuws dat ze borstkanker had. «Mijn kinderen reageerden allemaal anders op het slechte nieuws. De ene kreeg een klopje van de hamer, de ander probeerde me te steunen en hield de humor erin. Mijn jongste zoon was bang en dacht al aan het ergste. Hij beseftte dat hij misschien al sneller dan verwacht zelfstandig moest worden. De schrik zat er wel in. Je wil het niet, maar onbewust denk je constant aan een angstscenario. Het is gewoon een onbeschrijfelijk vreemd gevoel dat op je neervalt», zegt ze.

«Ik heb geprobeerd om mezelf niet te verliezen», zegt Isabelle. «Je weet dat het plots snel zou kunnen gaan, dus heb ik de knop omgedraaid. De focus lag op mijn kinderen, de mensen die ik graag zie. De weinige tijd die je misschien nog hebt, moet maximaal benut worden. Je wilt nog alles uit het leven halen, maar je mag ook

Isabelle Beernaert kreeg in 2023 voor het eerst de diagnose borstkanker en moest dit jaar haar borst laten amputeren. Foto Phile Deprez

niet overdrijven. Te veel prikkels of stress is immers niet goed voor de behandeling.»

Danspassie

Dat jaar waagde Isabelle zich toch nog eens aan wat ze het liefst doet: dansen op het grote podium. Dat deed ze ook al op het tv-scherm bij 'So You Think You Can Dance'. «Eigenlijk ging ik het niet meer doen, omdat presteren veel stress met zich meebrengt. Maar ik voelde het vuur in me branden. Ik wilde nog een laatste keer die herinnering van vroeger voelen. Met volle kracht van muziek en dans genieten en nog eens alles geven wat ik te geven heb.»

Ook voor mijn partner was de amputatie niet gemakkelijk. Je moet seksualiteit anders gaan beleven en elkaar terug ontdekken. Je begint precies van nul

ISABELLE BEERNAERT

CHOREOGRAFE

Ondertussen staat er al een nieuwe voorstelling in de Antwerpse Stadsschouwburg voor de deur. Na de eerste voorstelling 'La Dame Noir' gaat 'Amor Fati' dit weekend in première, maar deze keer zonder choreografe. «Ik heb de voorstelling toevertrouwd aan de dansers, want ik heb nood aan rust», zegt Isabelle. «Ik moet alle prikkels vermijden. Ik zal wel eens naar een show gaan kijken rond de kerstperiode, maar ik wil me drie maand terugtrekken. Iets wat ik al deed in maart dit jaar in de Alpen tijdens de tweede behandeling. De natuur, zuurstof en rust daar deden me zo'n deugd, even weg van die ziekenhuisatmosfeer», vertelt choreografe Isabelle

verder nog.

Koude douche

«In januari ontdekten dokters opnieuw een knobbeltje in mijn borst», doet Isabelle haar verhaal verder. «Na lang overleg hebben we besloten mijn borst helemaal te amputeren. Alles is weg, zo is de kans op hervallen kleiner.» Maar dat heeft zo wel zijn invloed gehad. «Eerst en vooral moet ik mijn litteken accepteren, maar waar niemand het over heeft is mijn partner. Ook voor hem is het een koude douche geweest. Niemand ziet aan de buitenkant dat mijn borst weg is, want ik draag borstvulling in mijn bh. Maar hij wordt daar wel mee geconfronteerd. Het zicht is anders, maar mijn lichaam voelt ook anders. Je moet seksualiteit op een andere manier beleven, terwijl je elkaar zo gewoon bent, aanvoelt en kent. Je moet weer van nul beginnen eigenlijk. Lust maakt plaats voor tederheid. Die amputatie heeft onze relatie echt wel beïnvloed.»

Professioneel danseres

Zelf kon Isabelle haar borstamputatie wel als verflexie dankzij haar verleden als professioneel danseres. «Ik ben begonnen op de Koninklijke Balletschool in Antwerpen en als jong meisje van acht jaar moest ik al heel scherp staan. Mijn borsten groeiden toen ook niet zoals bij andere meisjes het geval was, dus op zich kan ik nu ook wel vrede mee nemen met het feit dat ze er wat anders uitzien.»

En er is wel meer wat ze meeneemt uit de passie voor dans. «Discipline was heel belangrijk en op vandaag helpt me dat ook. Ik sport veel, want ik wil gezond leven en liefst nog tot mijn 85ste. Alles wat de kanker kan voeden, laat ik links liggen. Geen suiker of alcohol meer. Dankzij mijn verleden als danseres kan ik nu makkelijker neen zeggen tegen een wijntje of een dessert. En ik gun het ook anderen om daar wel nog van te genieten.»

Na de eerste voorstelling 'La Dame Noir' gaat 'Amor Fati' dit weekend in première, maar deze keer zonder choreografe. Foto Elke Smit